

Polityka lasowa w faszystowskich Włoszech ¹⁾.

Rząd faszystowski we Włoszech zastał opłakany stan lasów. Rabunkowa gospodarka przetrzebiła wartościowe lasy, które nieodnawiane skarłały, zarosły krzakami. Wartościowe drzewostany wysokopienne prawie znikły.

W zrozumieniu znaczenia i wartości lasów dla kultury i gospodarki społecznej rzucił Il Duce hasło odbudowy gospodarstwa lasowego we Włoszech. „Kocham drzewa. Brońcie ich. Dopomogę wam w ich obronie“. „Przyklaskuję pracy, która ma przysporzyć krajowi nowych bogactw w górach, a na równinie zapewnić większe bezpieczeństwo rolnictwu“. „Trwajcie z zapałem i uporem w mozolnym przedsięwzięciu, aby zachować Włochom wonne lasy, które dawały Rzymowi budulec na okręty a włoskim republikom żeglarskim pozwalały konstruować galary. Wskrzescie na nowo na górach naszej ojczyzny zielony płaszcz borów, który dopełni jej królewskiej piękności...“. Hasła Wodza Narodu stały się potężnym imperatywem dla włoskiego rządu i społeczeństwa. Z wielkim zapałem i energią podjęto pracę w myśl jego wskazań.

Praca do wykonania była wielka i w trudnych warunkach. We Włoszech (bez kolonji) jest 5,545.000 *ha* powierzchni zalesionej oraz 7,600.000 *ha* łąk, pastwisk i gruntów nieuprawnych. Stanowi to okragło 18% zalesienia a na głowę mieszkańca wypada 0,1320 *ha* lasów i 0,1833 *ha* łąk, pastwisk i nieuprawnych gruntów. 50% lasów znajduje się w północnych Włoszech, 30% w środkowych, 20% — w południowych i na wyspach. Gros lasów jest w górach a miano-

¹⁾ W „Przeglądzie Współczesnym“ Nr. 100/101 z roku 1930 ukazał się art. P. Arnolda Mussoliniego, Prezesa Narodowego Komitetu Leśnego p. t. „Lasy w faszystowskich Włoszech“.

wicie 63⁰/₀ powierzchni zalesionej i 53⁰/₀ łąk, pastwisk i nieuprawnych gruntów; na wzgórzach 31,5⁰/₀ i 31⁰/₀; na równinach 5,5⁰/₀ i 16⁰/₀. Większość lasów stanowi własność gminną, najmniej — jest w prywatnych rękach.

Do zrealizowania zamierzeń rządu powołano nową organizację. „Narodowa Milicja Leśna“ („La Milizia Nazionale Forestale“) ma czuwać nad całością spraw lasowych w ramach zreformowanego ustawodawstwa lasowego. Zakres jej działania obejmuje zarówno lasy państwowe, gminne i prywatne. Milicja Leśna nadzoruje gospodarkę w lasach, przeprowadza prace techniczno-leśne w zakresie hodowli, urządzenia, eksploatacji i odnowienia. Jej powierzono łowiectwo, rybołówstwo w wodach górskich i troskę o podniesienie stanu pastwisk górskich oraz tępienie przestępstw leśnych. Odbudowa gospodarstwa lasowego obejmuje ponadto zabudowanie potoków górskich, regulowanie terenów, przedewszystkiem w górach, meljoracje na podstawie t. zw. ustawy Mussoliniego „O całkowitej meljoracji“, powiększenie zalesienia, usprawnienie techniczne i podniesienie leśnictwa na wyższy poziom naukowy.

Narodowa Milicja Leśna posiada organizację i dyscyplinę wojskową. Składa się z oficerów, podoficerów, doborowych żołnierzy (militi scelti) i szeregowych, wszystkich troskliwie dobieranych. Korpus oficerski rekrutuje się z pośród inżynierów cywilnych i dyplomowanych absolwentów nauk agronomicznych. Członkowie organizacji przyjmowani są w drodze ścisłych i prawidłowych konkursów. Wybrani kandydaci są przeszkalani w Królewskim Wyższym Instytucie Rolniczym we Florencji względnie w Król. Szkole Uczniów-Milicjan-tów Leśnych w Cittaducale. Sprężysta organizacja służby leśnej zapewnia sprawne wykonywanie celowych ustaw lasowych.

Dotychczasową działalność Milicji Leśnej ilustrują poniższe cyfry porównawcze. W latach 1867—1922 zalesiono 26.200 *ha* czyli przeciętnie 476,4 *ha* rocznie oraz uregulowano 16.500 *ha* czyli 300 *ha* rocznie. Natomiast w latach 1922—1929 zalesiono 5.884 *ha* t. j. 840,5 *ha* rocznie, uregulowano 15.283 *ha* t. j. 2.183,2 *ha* rocznie. W latach 1928 do 1929 zasadzono 80 milionów drzewek i wysiano 557.000 *kg* nasion leśnych. Na roboty w górach wyłożono 70 milionów lirów. W obronie narodowego majątku leśnego spisano 119.000 protokołów różnych przestępstw. Załatwiano ugodowo wiele różnych spraw, co przyniosło skarbowi państwa 6 milionów lirów.

Pod zarządem i technicznym kierownictwem Milicji Leśnej pozostaje Urząd Dóbr Leśnych (Azienda Foreste Demanial) do którego należą lasy państwowe w ilości 226.932 *ha*. Z tego przypada na lasy 150.520 *ha* czyli 2,71⁰/₀ całej powierzchni zalesionej, 25.592 *ha* łąk,

pastwisk i uprawnych gruntów, 52.820 *ha* gruntów nieuprawnych. 39% lasów państwowych znajduje się w północnych Włoszech, 19% w środkowych, 42% w południowych i na wyspach.

Stan lasów państwowych poprawił się wybitnie, dzięki planowym i wielkim inwestycjom. Pobudowano osiedla, rozszerzono sieć drożną, zaprowadzono połączenia telegraficzne i telefoniczne. Powstały tartaki, wodociągi, urządzenia regulacyjne i higieniczne. W krótkim przeciągu czasu zdołano przywrócić nielicznym drzewostanom wysokopiennym trwałą dochodowość i zapewniono należytą ich konserwację. Rząd faszystowski powiększył swój stan posiadania o 8.603 *ha* i stale dąży do zwiększania obszaru lasu. W tym celu lasy prywatne, dotychczas przymusowo zarządzane — za odszkodowaniem właścicieli — bez rezultatów, mają przejść na rzecz państwa na podstawie wspomnianej ustawy Mussoliniego. Ponadto Milicja Leśna przejmuje w bezpośredni zarząd lasy gminne, wypłacając gminom czysty zysk.

Polityka lasowa rządu włoskiego opiera się na nowym prawodawstwie lasowem. Ustawy lasowe regulują bezpośrednią działalność Milicji Leśnej i Narodowego Komitetu Leśnego oraz pośrednią działalność. Ta ostatnia przejawia się w udzielaniu subwencji dla Spółek Leśnych, gminnych i prywatnych, na regulację obszarów górskich, na Park Narodowy w Abruzzach i Park Grand Paradiso, na regulowanie pastwisk dla kóz, na Sekretarjat górski (Segretariato della Montana) i t. d.

Na podstawie „Karty Pracy“ (La carta del Lavoro z dnia 21 kwietnia 1927 r.) zorganizowano robotników leśnych i pasterzy w związki zawodowe w ramach faszystowskiej organizacji syndykalistycznej, co wpłynęło dodatnio na podniesienie wydajności i jakości ich pracy. Z drugiej strony właściciele lasów i przemysłowcy leśni grupują się również w syndykatach na tej samej zasadzie. W miejsce dotychczasowej walki klasowej występuje zgodna współpraca i współdziałanie w jednolitym kierunku.

Nie zanedbano systematycznej propagandy, którą prowadzi Narodowy Komitet Leśny (Comitato Nazionale Forestale). Propagandę leśną prowadzi się wśród społeczeństwa i na terenie szkoły wśród młodzieży. Służą temu celowi święta drzew, parki leśne i aleje Rimembranza, wyświetlane filmy, publikacje, zjazdy, wystawy i praktyczne przykłady zalesienia.

Tak przedstawia się pokrótce polityka rządu faszystowskiego. Cechują ją rozmach i planowość, sprężystość i jedność działania. Siłę żywotną czerpie z głębokiego zrozumienia wartości lasu jako czynnika społecznego. Wytrwałość płynie z woli pomnożenia narodowego bogactwa, którego integralną częścią składową jest gospodarstwo lasowe.

Działanie rządu faszystowskiego w dziedzinie gospodarki leśnej wynika z podstawowego założenia ogólnej polityki gospodarczej, że interes jednostki musi być poddany interesom i racji stanu państwa-narodu. Tem się tłumaczy interwencjonizm włoski. Rząd dąży do wyrobienia dyscypliny gospodarczej narodu, do usunięcia walki klas i wprowadzenia na jej miejsce solidarnego współdziałania rządu i społeczeństwa, producentów i pracowników w łonie syndykatów i korporacji. Dla osiągnięcia celu stosuje oryginalne metody i swoistą formę organizacji n. p. Narodowa Milicja Leśna i korporacje zawodowe.

Nie można przesądzać z góry wyników, jest na to zawcześnie. Już dziś jednak można powiedzieć, że niektóre zarządzenia włoskie byłyby bardzo pożądane n. p. u nas a to, w dziedzinie odnowienia lasów, specjalnie w górach, zabudowania potoków górskich, uregulowania kwestji robotniczej i propagandy.
